SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 5 NOVEMBER 1936

BIJDEHANDJE, DIE OVERAL WEET BIJ TE KOMEN

DE HAZEN-DANSER

Hoe Winfried van Hazen aan de kost wist te komen

WINFRIED van Hazen was een luiaard, hetgeen z'n ouders bij zijn geboorte niet gemerkt hadden.

Toen hij nog in het hazenleger bij zijn vader en moeder woonde, leerde hij lopen en zelfs heel hard lopen, maar omdat hij nog erg jong was, zorgden vader en moeder van Hazen natuurlijk voor hem. Zo gaat dat bij hazen, precies als bij de mensen.

Totdat Winfried drie maanden was. Toen zei zijn vader op een ochtend tegen hem :

„Winfried, nu wordt het tijd, dat je leert voor jezelf te zorgen. Ga dus het bos in, en zoek boswortels, zoals je mij vaak hebt zien doen. Als je sappig groen vindt, moet je dat ook meebrengen. Leer nu flink werken en kom met een volle zak thuis."

Moeder van Hazen vond, dat vader van Hazen groot gelijk had. Winfried moest het nu maar eens leren. Als hij later wilde gaan trouwen, dan moest hij toch ook voor zijn vrouw en kinderen kunnen zorgen.

De jonge haas ging dan ook heel gehoorzaam het bos in, en moeder van Hazen zette de grote pan op het vuur, om de boswortels te koken, als Winfried thuis kwam met een volle zak.

Het werd twaalf uur, het werd half een.... één uur! Maar Winfried was nòg niet terug. Zijn vader dacht, dat hem een ongeluk overkomen was en hij ging het bos in om zijn zoon te zoeken.

Nou, hij vond Winfried ook heel gauw. Die lag vlak bij het hazenleger heerlijk te slapen. Vader was wel 'n beetje nijdig, maar hij hield zich kalm.

Die middag werd Winfried er weer op uit gestuurd om boswortels te zoeken, maar toen hij thuis kwam, had hij maar één klein worteltje. Dat had hij nog gekregen ook, van een rijke hazin, die hem zo'n aardig beestje vond.

.... leerde hij lopen ....

En de volgende dag.... en de daaropvolgende ging het precies zo. Ja, toen wisten vader en moeder van Hazen, dat hun zoon een luiaard was.

„Winfried," zei vader van Hazen op een avond, „van jou komt niets terecht! Je zult altijd een nietsnut blijven, als je niet werken wilt. Hoe moet je later eten, als je geen werken wilt leren? Moet je een bedelhaas worden, die met een oude, versleten pels aan door het bos loopt en die aan alle holletjes moet aankloppen om een stukje wortel?"

„Nee, vader," zei Winfried vrolijk. „Je zult eens zien, hoe goed het later met me gaat. O.... jullie zult eens wat zien."

Maar vader van Hazen schudde treurig zijn hoofd. „Dat zijn jongehazenpraatjes, Winfried. En met die praatjes kun je je maag niet vullen. Wees nu verstandig en leer werken. Ik zou zo graag willen, dat er een fatsoenlijke haas uit mijn zoon groeide."

Maar.... het hielp allemaal niet. O ja, Winfried ging 's morgens vroeg het bos in en kwam pas 's avonds laat thuis. Het gebeurde zelfs, dat hij, als het donker was, weer wegsloop en dan kwam hij pas diep in de nacht thuis. Maar nooit bracht hij eten mee.

„Vrouw," zei vader van Hazen, „wat doet die jongen van ons toch? Wat voert hij de hele dag uit in het bos? En wat doet-ie 's nachts?"

Ze vroegen het natuurlijk aan Winfried zelf, maar de jonge haas lachte geheimzinnig en gaf geen antwoord.

Toen maakte vader van Hazen zich kwaad.

„En nu is het ùit met dat zwerven door de bossen! Nu moet je gaan werken! En als je zo lui blijft, als je niet flink wilt gaan werken, dan hoef je nièt meer terug te komen! Dan moet je voor jezelf maar een leger maken en dan wil ik je niet meer bij ons hebben."

Och, je begrijpt wel, dat vader van Hazen het niet zo erg meende. Hij zei het alleen maar, omdat hij hoopte, dat Winfried dan eindelijk eens aan het werk zou gaan. Want vader van Hazen was niet zo jong

.... had hij maar één klein worteltje.

De jonge kraai ging op de onderste takken van de bomen zitten....

meer, en hij maakte zich zorgen. Wat moest er met Winfried gebeuren, als hij eens niet meer voor het hazenkind kon zorgen?

Winfried had heel goed gehoord, wat zijn vader zei en hij antwoordde:

„Vader, laat me nog drie dagen m'n gang gaan. En dan zullen jullie iets zien.... wat je nog nooit gezien hebt!"

Vader van Hazen liet zich bepraten; Winfried liep hard het bos in en kwam pas laat thuis. Die avond ging hij alwèèr weg en het was midden in de nacht, toen zijn ouders hem zagen terugkomen.

Maar de volgende avond vloog een jonge kraai door het bos, die een vriend was van Winfried van Hazen. De jonge kraai ging op de onderste takken van de bomen zitten en riep:

„Laat iedereen, die oren heeft, goed naar mij luisteren! Morgenavond is er grote voorstelling en groot feest op de Mollenberg. Winfried van Hazen zal dansen en kunststukjes vertonen!"

De kraai zei zijn lesje wel twintig keer op, en spoedig wisten alle dieren het in het bos. Vader en moeder van Hazen hadden het natuurlijk ook gehoord en moeder van Hazen huilde tranen met tuiten.

„Altijd zijn we fatsoenlijke hazen geweest," klaagde ze, „altijd hebben we goed onze wortels gehad. En dat nu juist mijn zoon een circusklant moet worden.... een clown.... een potsenmaker... een hansworst!"

Ja, moeder van Hazen vond het helemaal niet prettig, hoor. Maar de volgende avond wou ze toch niet thuisblijven en ze ging met haar man naar het weitje op de Mollenberg.

Vol, dat het daar was! Er waren meer dan honderd dieren, die nieuwsgierig kwamen kijken naar de toeren van Winfried van Hazen.

Toen de maan opkwam en iedereen goed kon zien, stapte Winfried het veld op.

„Goedenavond, lieve dieren," zei hij. „Ik ben Winfried van Hazen en ik ben hazendanser van beroep. Ik heb mijn mooie vak geleerd van een oude eekhoorn, en wie naar mij kijken wil, moet betalen."

Daar hadden de meeste dieren niet op gerekend en ze vonden het wel een beetje vervelend, maar ze waren veel te nieuwsgierig om weg te gaan. Dus staken ze allemaal hun poot in hun zak en haalden er iets uit om te betalen.

Winfried kreeg beukenoten, kastanjes en eikels, boswortels en groen, eetbare paddenstoelen en bramen. Het werd een hele berg.

Winfried stond op één voorbeen....

Voor weken had hij genoeg te eten. Toen begon de voorstelling.

Winfried zette een muts op, die hij van hei had gemaakt; hij begon met het lopen op zijn achterbenen. Nou, dat was niet zo èrg moeilijk, maar de meeste dieren waren toch wel heel verbaasd, toen Winfried op zijn voorbenen ging lopen, met zijn achterbenen in de lucht.

Alle dieren klapten in hun poten. En nu liet Winfried zien, hoe een knappe hazendanser kopje kan buitelen. Daarvoor zette hij zijn heihoed natuurlijk af.

En nu volgde de ene toer op de andere; de ene was al moeilijker dan de andere. Winfried sprong hoog in de lucht en draaide dan drie keer om zichzelf heen. Toen pas kwam hij weer op de grond neer. Winfried stond op één voorbeen, Winfried klom in een boom; hetgeen nog nooit een haas vóór hem gedaan had. De moeilijkste toeren deed hij en de dieren klapten in hun pootjes, want ze vonden het prachtig.

Zelfs moeder van Hazen klapte mee. Ze vergat, dat ze eerst gehuild had, doch nu alle dieren vol bewondering naar haar knappen zoon zaten te kijken, was ze ook heel erg trots.

De voorstelling duurde langer dan een half uur en toen was het afgelopen.

Die avond kwam Winfried van Hazen thuis met een grote zak op zijn rug. Maar hij was niet alleen: zijn vriend, de kraai, droeg nog een tweede zak. Beide zakken waren gevuld met het heerlijkste, het fijnste eten, dat een haas zich maar bedenken kan.

„Alsjeblieft," riep Winfried van Hazen, en hij gaf zichzelf een klap op zijn schouder. „Ben ik een luie haas of niet? Zien jullie nu, hoe goed ik voor mijzelf zorgen kan?"

Ja, dat moesten vader en moeder van Hazen nu wel eerlijk toegeven.

En Winfried werd de beroemdste haas van het bos. Zo nu en dan gaf hij een voorstelling, en als er een feest was, moest hij altijd zijn toeren laten zien. Hij leerde steeds nieuwe, steeds moeilijker toeren erbij. Altijd had hij veel te eten en hij werd een rijke haas.

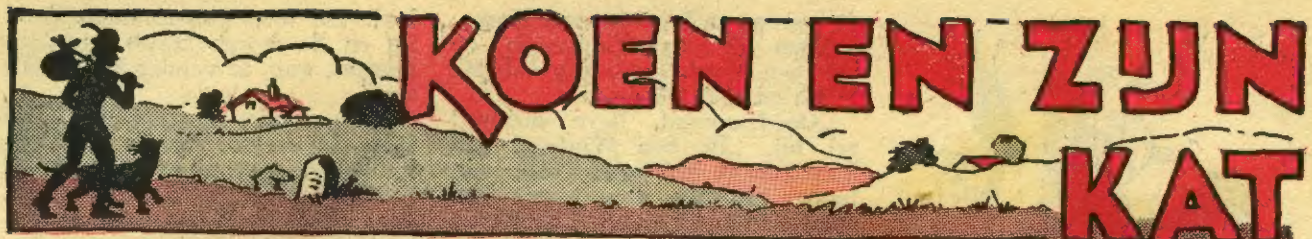
Nee, hij was toch eigenlijk geen luiaard.

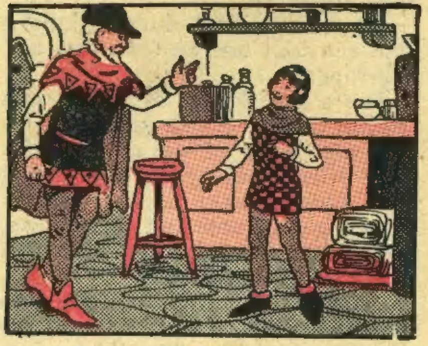
En toen de oude van Hazen en zijn vrouw te oud werden om zelf te werken, mochten ze bij Winfried komen wonen in zijn prachtig leger. Ze kregen altijd genoeg te eten en nu hebben ze een fijne oude dag.

Dat is maar prettig voor die brave dieren!

„Zien jullie nu, hoe goed ik voor mijzelf zorgen kan?"

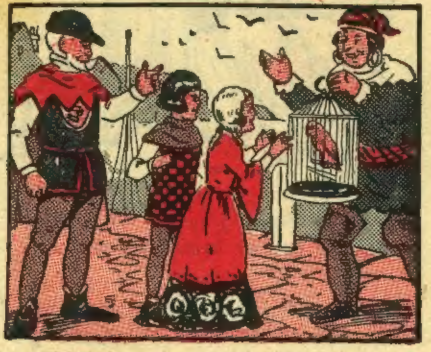

Op een goede dag kwam de burgemeester thuis en zei tot Koen: „Een van mijn zeeschepen keert vandaag van een verre reis terug — ga maar eens naar de haven, dan kun je het zien binnenlopen."

Tezamen met Elise haastte Koen zich naar de kade en toen hij daar aankwam, zag hij een prachtig schip langzaam maar statig komen aangevaren. Koen wuifde met zijn zakdoek en riep: „Hoezee!"

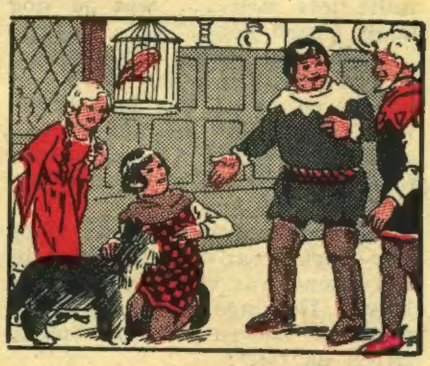
Nadat het schip vastgemeerd lag, kwam de kapitein aan land gestapt, die een bonte papegaai in een kooi bij zich had. Nadat hij hartelijk verwelkomd was, zei hij: „Deze vogel kan spreken!"

Men ging naar 's burgemeesters woning, waar een heerlijk maal voor allen was aangericht. Onder het eten vertelde de kapitein van verre landen en Koen hoorde aandachtig toe.

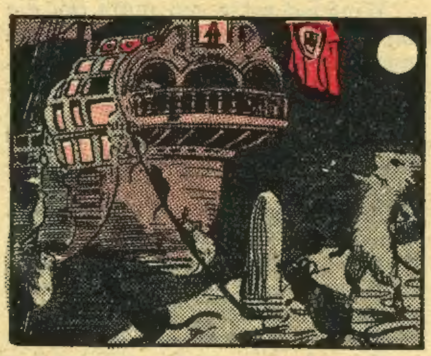
Op het laatst vroeg de jongen: „Kapitein, zou ik niet eens zo'n reis met u mee mogen maken — ten minste, als burgemeester het goed vindt? Ik zou dat zo graag willen!"

Nu, de burgemeester, die daar niets op tegen had, gaf aanstonds zijn toestemming. Toen zei de kapitein, dat hij wel graag Koen's kat ook aan boord wilde hebben — om de ratten te vangen!

Al spoedig werd het schip weer reisvaardig gemaakt. Toen alle mogelijke goederen aan boord gebracht werden, moesten die opgeschreven worden, een werkje, dat Koen te doen kreeg.

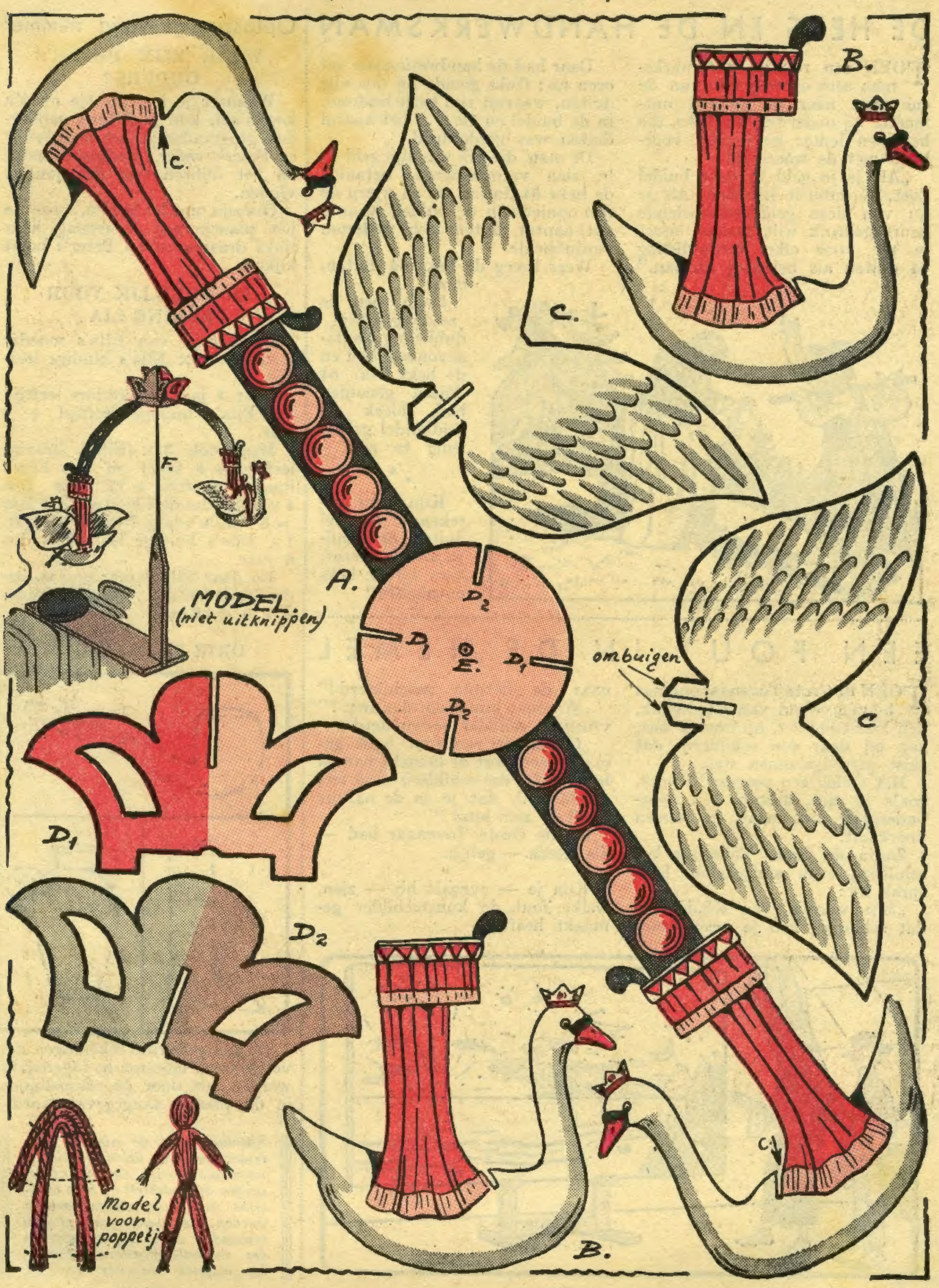
Toen alles aan boord was gebracht, viel al spoedig de avond. En zodra het goed donker geworden was, kwam de rattenkoning, die zijn volk bevel gaf aan boord te gaan en daar alles op te eten.

Niemand wist, dat de ratten aan boord waren, toen de volgende morgen Koen en de kapitein aan de kade afscheid namen van den burgemeester en diens dochtertje Elise. Het schip ging vertrekken.

EEN WARMELUCHT-CARROUSSEL

(ZIE BLADZIJDE 7)

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

DE HEKS EN DE HANDWERKSMAN

TOEN een reizend handwerksman eens op weg was van de ene stad naar de andere, ontmoette hij onderweg een heks, die hem een ledige geldbuidel voorhield met de woorden:

„Als je je geld in deze buidel doet, verdubbelt het zich. Als je nu van deze geldverdubbelende beurs gebruik wilt maken, moet je me voor elke verdubbeling 64 duiten als beloning afstaan."

Daar had de handwerksman wel oren na; fluks gooide hij dus alle duiten, waaruit zijn bezit bestond, in de buidel en zie.... het aantal duiten was verdubbeld!

De man, die blij was zijn geld zo te zien vermeerderen, betaalde de heks 64 duiten uit en wierp de rest opnieuw in de buidel, waarna dat aantal duiten zich wederom verdubbelde.

Weer kreeg de heks 64 duiten, enz.

Doch toen de zesde geldverdubbeling plaatsgevonden had en de heks haar 64 duiten genomen had, bleek de geldbuidel geheel ledig te zijn.

* * *

Kun je nu uitrekenen, hoeveel duiten de handwerksman bezat, toen hij de heks ontmoette?

EEN FOUT IN DE HEMEL

TOEN de Grote Tovenaar onlangs bij zijn vriend van Kladderak, den kunstschilder, op bezoek was, zag hij daar een schilderij, dat juist gereedgekomen was.

Het stelde een zeegezicht voor, zoals je ziet, waarop een zonsondergang met maan en sterren voorkomt.

Zodra de Grote Tovenaar het schilderij even aangekeken had, sprak hij:

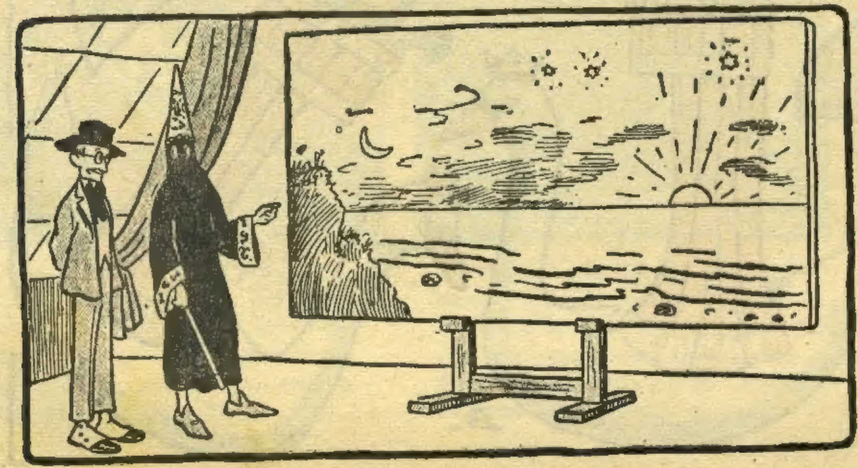
„M'n waarde van Kladderak, dat schilderij heb je beslist niet naar de natuur geschilderd!"

„Waaraan kun je dat dan zien?" vroeg de schilder verwonderd.

„Omdat je een fout hebt gemaakt voor wat de hemellichamen betreft. Op dat schilderij staat iets geschilderd, dat je in de natuur nooit zo zien kunt!"

En de Grote Tovenaar had — als steeds — gelijk.

Kun je — evenals hij — zien, welke fout de kunstschilder gemaakt heeft?

Oplossingen vorig nummer

WAAR ZIJN PETER'S OUDERS?

Wanneer je het plaatje op z'n kop hield, kon je Peter's gebaarden grootvader in het haardvuur en Peter's vader tusschen de bank en het dijbeen van den jongen vinden.

Om zijn moeder te zien, moest je het plaatje een kwartslag naar links draaien en op Peter's borst kijken.

TE MOEILIJK VOOR KLEINE LIA

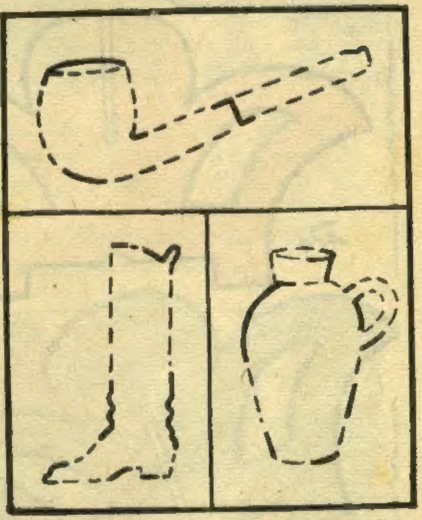
De leeftijd van Ella's moeder is thans 4 × Ella's huidige leeftijd.

Over 4 jaar is moeders leeftijd 4 × Ella's huidige leeftijd + 4 jaar.

Maar ook 3 × (Ella's huidige leeftijd + 4 jaar) of 3 × Ella's huidige leeftijd + 12 jaar. Dus 4 × Ella's huidige leeftijd + 4 jaar = 3 × Ella's hdg. lftd. + 12 jaar. 1 × Ella's huidige leeftijd is dus 8 jaar.

En daar Ella 8 jaar oud is, bedraagt de leeftijd van haar moeder 4 × 8 = 32 jaar.

DRIE TEKENINGEN

De onafgewerkte tekeningen der vorige week moesten zo afgemaakt worden, als door de stippellijnen in dit plaatje aangegeven wordt.

Speciaal voor de nieuwe lezeressen en lezers delen we hierbij nogmaals mede, dat de oplossingen der raadsels op deze bladzijde nooit ingezonden moeten worden, daar hieraan geen prijzen verbonden zijn. De oplossingen der raadsels worden steeds in het volgend nummer vermeld.

EEN WARMELUCHT-CARROUSSEL

Voor onze verwarmde kamer

De van de verwarming opstijgende lucht houdt het steeds in beweging

NU het koude jaargetijde weer is aangebroken, wordt er bij ons allen thuis voor gezorgd, dat het in de woning lekker warm is.

Bij den een snort de kachel, bij den ander gloeit een gezellig haardvuur, terwijl bij een derde weer de radiator van de centrale verwarming zijn heerlijke warmte uitstraalt — en zo verdedigen wij allen, ieder op zijn manier, onze woning tegen de winterse koude.

Of nu ons vertrek door een kachel, een haard of een radiator verwarmd wordt, overal treffen we boven onze warmtebron een opstijgende warme of hete luchtstroom aan. Warme lucht is namelijk lichter dan koude lucht, zodat de door kachel of haard of radiator verwarmde lucht omhoog gaat, gelijk een onder water losgelaten stuk hout ook onmiddellijk omhoog schiet, omdat het hout lichter is dan het water.

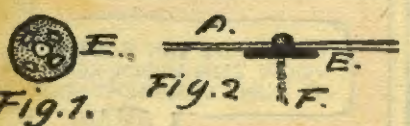
Van de voortdurend boven de warmtebron opstijgende hete luchtstroom zullen we nu eens gebruik gaan maken ten einde een wonderlijk carroussel te laten ronddraaien.

Dat carroussel moeten we met behulp van de op bladzijde 5 staande afbeeldingen zelf in elkaar zetten.

Met uitzondering van de twee losse zwanenfiguren B, plakken we de gehele plaat op karton, waarna we de verschillende delen langs de omtrek uitknippen.

Vervolgens plakken we de twee onopgeplakte zwanenfiguren B aan de achterzijde tegen de zwanen van het grote middenstuk A.

Wanneer we centrale verwarming hebben, maken we het voetstuk van ons carroussel (zie model)

van hout, waarbij de as F van een stukje ijzerdraad of van een stopnaald gemaakt wordt.

Hebben we echter een kachel of een ijzeren haard, dan moeten we het voetstuk van blik — b.v. van een ledig sigarettendoosje — vervaardigen, omdat in deze gevallen een houten voetstuk zou kunnen gaan branden. Ook bij het blikken voetstuk wordt de as F van ijzerdraad of van een stopnaald gemaakt.

De vleugelparen C schuiven we met hun inkeping C op de rug der zwanen, waarna we de lipjes naast de inkeping langs de stippellijn ombuigen. Door dat ombuigen worden de vleugels goed op hun plaats gehouden.

Aan moeder vragen we de helft van een klein drukknoopje, zoals fig. 1 op deze bladzijde aangeeft.

Het knopje van dit drukknoopje steken we van onderen naar boven door het middelpunt E van de cirkel in het midden van het grote stuk A (zie fig. 2 op deze bladzijde).

Dan nemen we het kroonstuk D 2, zetten dat loodrecht op kroonstuk D 1, zó, dat deze beide met de inkepingen in elkaar passen en bevestigen de aldus gevormde kroon in de inkepingen langs de omtrek van de schijf in het midden van het grote stuk A.

We nemen nu het geheel op en laten het in het midden — dus met de holte aan de onderzijde van de drukknoop — op de punt F van het ijzerdraad of van de stopnaald van het voetstuk rusten. In figuur 2 op deze bladzijde wordt dit aangegeven, waarbij F het ijzerdraad voorstelt.

Op bladzijde 5 staat onderaan links nog aangegeven hoe je van afgeknipte en te zamen gebogen woldraadjes twee poppetjes kunt maken.

Met naald en draad worden de woldraadjes ter hoogte van de hals, de polsen, het middel en de voeten te zamen gesnoerd, gelijk het model onderaan laat zien.

Op de rug van elke zwaan zetten we tussen de zwanenhals en de rode baldakijn dan zo'n wollen poppetje.

Thans hebben we het carroussel nog alleen maar op de juiste wijze op de warmtebron op te stellen. Hierbij moeten we er dan voor zorgen, dat — wanneer een der zwanen zich midden boven de warmtebron (kachel, haard of radiator) bevindt — de andere zwaan daar enigszins buiten zweeft.

Vanzelf begint nu ons warmeluchtcarroussel rond te draaien, omdat de hete lucht langs de schuingestelde vleugels strijkt, en het zal wel blijven ronddraaien, zolang de verwarming maar voldoende hete lucht doet opstijgen. Hetgeen zeggen wil, dat bij velen onzer 't carroussel ruim zes maanden lang onafgebroken kan blijven doortollen.

Als we er dan maar niet zeeziek van geworden zijn!

KONING, GEZANT EN EZEL

KONING Hendrik IV, die van 1589 tot 1610 in Frankrijk regeerde, was altijd een geestig verteller, maar hij kon nooit goed uitstaan, dat een ander in zijn bijzijn ook goed vertelde.

Eens verhaalde maarschalk Bassompière, die juist in Parijs teruggekeerd was van een reis naar Spanje, waar hij namens zijn koning besprekingen had gevoerd, van de schitterende ontvangst, die hem in Madrid ten deel gevallen was — en de koning raakte steeds meer uit zijn humeur.

„Ik deed mijn intocht op de kleinste muilezel, die in heel Spanje te vinden was," verhaalde de maarschalk.

„Wat een mal gezicht zal dat geweest zijn," viel de koning hem in de rede. „De ene ezel op de andere!"

Maar Bassompière was niet in het minst uit het veld geslagen. „Dat is zo, sire," antwoordde hij, „maar nog maller was het te bedenken, dat de bovenste ezel de vertegenwoordiger van Uwe Majesteit was!"

Toen deed de koning er maar het zwijgen toe.

EEN GROOT AANTAL AVONTUREN VAN **SJORS** ZIJN IN BOEKVORM ALS St NICOLAAS-CADEAU VERKRIJGBAAR à 75 ct.